

Sygn. akt VII U 1172/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Włodzimierz Czechowicz
Protokolant:	Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 grudnia 2016 roku w Warszawie
sprawy S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania S. W.

od decyzji z dnia 1 lipca 2016 roku nr (...)

1. **zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 1 lipca 2016 roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu S. W. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od dnia 8 czerwca 2016 roku;**
2. **nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji;**
3. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na rzecz ubezpieczonego S. W. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt VII U 1172/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 lipca 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu S. W. prawa do emerytury na podstawie art.184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, gdyż ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego 15–letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jedynie 2 lata, 8 miesięcy i 11 dni. Jednocześnie organ rentowy podkreślił, że nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w okresie od dnia 3 lipca 1980 r. do dnia 30 kwietnia 1994 r. z uwagi na to, że dołączone do wniosku oświadczenie nie może

być dowodem wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a ponadto odwołujący nie przedłożył wystawionego przez pracodawcę, świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. W tych okolicznościach, wobec braku spełnienia ustawowej przesłanki z ustawy emerytalnej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił S. W. prawa do dochodzonego świadczenia (decyzja z dnia 1 lipca 2016 r., znak: (...), k.59 a.r.).

Ubezpieczony S. W. w odwołaniu z dnia 20 lipca 2016 r. zaskarżył w całości decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, II Oddział w W., z dnia 1 lipca 2016 r., znak: (...), odmawiającą przyznania emerytury.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej: ustawa emerytalna) poprzez uznanie, że odwołujący się nie spełnia wymagań tego przepisu dotyczących okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze;
2. naruszenie § 2 ust. 2 i § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. (dalej rozporządzenie Rady Ministrów) poprzez przyjęcie, że ubezpieczony nie posiada stażu pracy w wymiarze 15 lat w szczególnych warunkach, przez co nie przysługuje mu prawo do emerytury.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że począwszy od dnia 21 października 1977 r. do dnia 30 kwietnia 1994 r. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki operatora żurawia wieżowego. Uprawnienia do tego typu pracy, ubezpieczony uzyskał w dniu 21 października 1977 r, nr uprawnienia: (...).

Praca związana z obsługą żurawia wieżowego odbywała się z kabiny umieszczonej na wysokości 10 metrów. Żuraw, na którym pracował odwołujący się był typu (...) i miał udźwig 8 ton. Żuraw zmieniał swoje położenie w zależności od potrzeb przejeżdżając po torowisku na odległości 150 metrów bieżących. Każdy z elementów budowlanych przenoszonych przez żuraw wieżowy ważył od 1 tony do 5 ton.

Zdaniem odwołującego pracę w charakterze operatora żurawi wieżowych należy kwalifikować jako pracę wymienioną w Wykazie A stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów dział V – „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 3 – „Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych”.

Ponadto odwołujący wniósł o:

1. uwzględnienie odwołania i zmianę zaskarżonej decyzji w całości oraz przyznanie prawa do emerytury;
2. zasądzenie od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;
3. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania odwołującego się na okoliczność jego pracy w szczególnych warunkach, charakteru tej pracy i okresów tej pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy;
4. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków:
  - F. C.;
  - K. Z.;
  - M. S.

na okoliczność pracy odwołującego się w szczególnych warunkach, charakteru tej pracy i okresów tej pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (odwołanie wraz z załącznikami, k.2-8 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w dniu 5 sierpnia 2016 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania od ww. decyzji, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udokumentował piętnastoletniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy uznał za pracę w szczególnych warunkach okres zatrudnienia od 21 października 1977 r. do 30 czerwca 1980 r. w wymiarze 2 lat, 8 miesięcy i 11 dni w Przedsiębiorstwie (...) S.A.

Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczył okresu zatrudnienia S. W. od 3 lipca 1980 r. do 30 kwietnia 1994 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...), ponieważ nie zostało przedłożone świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach (odpowiedź na odwołanie, k.9 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 28 listopada 2016 r. fachowy pełnomocnik ubezpieczonego odnosząc się do faktu, iż organ rentowy nie uznał okresu pracy ubezpieczonego od dnia 3 lipca 1980 r. do dnia 30 kwietnia 1994 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) stwierdził, że stanowisko ZUS nie zasługuje na uwzględnienie. Rodzaj faktycznie wykonywanej pracy w szczególnych warunkach jako operator żurawia wieżowego w wyżej wymienionym przedsiębiorstwie obrazuje poniższa tabela. Do pisma dołączył tabelę zaznaczając, że uwzględnia ona okresu pracy ubezpieczonego jako wartownika w straży przemysłowej od 21 czerwca 1982 roku do 30 czerwca 1983 roku.

Lp.	Stanowisko	Faktycznie wykonywana praca	Okres zatrudnienia	Lata	Miesiące	Dni
1.	Operator	Operator żurawia wieżowego	03.07.1980 - 30.09.1980		2	27
2.	Operator	Jak wyżej	01.10.1980 - 31.10.1980		1	
3.	Operator hakowy +	jw.	01.11.1980 - 31.01.1981		3	
4.	Operator hakowy +	jw.	01.02.1981 - 20.06.1982	1	4	20
5.	Operator hakowy +	jw.	01.07.1983 - 28.02.1990	6	7	28
6.	Operator hakowy + brygadzysta	jw.	01.03.1990 - 31.12.1993	3	10	

7.	Operator	jw.	01.01.1994 -30.04.1994		4	
Razem	12 lat 9 miesiący 15 dni	10	31	75		

Pełnomocnik wskazał, że okres faktycznie wykonywanej pracy operatora żurawia wieżowego w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) należy pomniejszyć o przerwę w zatrudnieniu od 15 listopada 1993 roku do 11 lutego 1994 roku. Odwołujący w tym okresie przebywał na zwolnieniu lekarskim z powodu niezdolności do pracy.

Łącznie okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) "M. ", wynosi 12 lat 6 miesięcy i 18 dni.

Reasumując według pełnomocnika odwołującego się łączny okres pracy w szczególnych warunkach wykonywanej do 31 grudnia 1998 roku razem z okresem uznanym przez organ rentowy wynosi 15 lat 2 miesiące i 29 dni (pismo procesowe wraz z załącznikiem, k.36-37 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. W. urodzony w dniu (...), w dniu 25 kwietnia 2016 złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Do wniosku ubezpieczony dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych (wniosek o emeryturę, k. 1-53 a.r.).

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego ustalił, że ubezpieczony nie spełnia wymogu dotyczącego 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych, gdyż na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego okresu takiej pracy. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że łączny staż pracy odwołującego – okresów składkowych i nieskładkowych wynosi 25 lat. Organ rentowy uznał okresy zatrudnienia od 21 października 1977 r. do 30 czerwca 1980 r. jako okres wykonywania prac w szczególnych warunkach w łącznym wymiarze 2 lat, 8 miesięcy oraz 11 dni.

Organ rentowy nie uznał okresów zatrudnienia w okresie od 3 lipca 1980 r. do 30 kwietnia 1994 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) z uwagi, iż dołączone do wniosku oświadczenie nie może być dowodem wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a ponadto odwołujący nie przedłożył wystawionego przez pracodawcę, świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach.

Z tych też względów organ rentowy decyzją z dnia 1 lipca 2016 r., znak: (...) odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury (decyzja z dnia 1 lipca 2016 r., znak: (...), k.59 a.r.).

Ubezpieczony S. W. od niekorzystnej dla niego decyzji organu złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując niniejsze postępowanie sądowe, w toku którego Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

S. W. w okresie od 3 lipca 1980 r. do 30 kwietnia 1994 r. pracował w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) na stanowisku operatora żurawia wieżowego w pełnym wymiarze czasu pracy. Odwołujący posiadał odpowiednie uprawnienia nr. (...) niezbędne do obsługi żurawia wieżowego, które uzyskał w dniu 21 października 1977 r. Do obowiązków ubezpieczonego należał załadunek elementów budowlanych na samochody ciężarowe oraz rozładowanie towaru w magazynie.

Praca związana z obsługą żurawia wieżowego odbywała się z kabiny umieszczonej na wysokości 10 metrów, do której odwołujący wchodził po drabince. Żuraw, na którym pracował odwołujący był typu (...) i miał udźwig 8 ton. Żuraw zmieniał swoje położenie w zależności od potrzeb, przejeżdżając po torowisku na odległości 150 metrów.

Każdy z elementów budowlanych przenoszonych przez żuraw wieżowy ważył od 1 tony do 5 ton. W okresie od 1 listopada 1980 r. do 28 lutego 1990 r., ubezpieczony pracował dodatkowo jako operator żurawia wieżowego oraz hakowy. Do obowiązków odwołującego dodatkowo należało podczepianie gotowych elementów. W okresie od 1 marca 1990 r. do dnia 21 grudnia 1993 r. ubezpieczony został brygadzystą. Do jego obowiązku na ww. stanowisku należało: przeprowadzenie bieżącej kontroli stanu technicznego i funkcjonalnego środków transportowych podstawionych pod załadunek elementów pod kontem prawidłowego i bezpiecznego załadunku i przewozu elementów.

Ponadto odwołujący był łącznikiem pomiędzy kierownikiem, a resztą brygady, która liczyła 6-7 osób.

Ubezpieczony w okresie od 15 listopada 1993 roku do 11 lutego 1994 roku, przebywał na zwolnieniu lekarskim, w związku z niezdolnością do pracy (zeznania odwołującego, zeznania świadków, dokumentacja znajdująca się w aktach osobowych ubezpieczonego).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i osobowych odwołującego, a także na podstawie wiarygodnych zeznań odwołującego S. W. oraz świadków: F. C., M. S. i K. Z.. Świadczenie ci byli zatrudnieni w okresie wykonywania pracy przez odwołującego się na stanowisku operatora żurawia wieżowego

Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 1 lipca 2016 r., znak: (...) jest uzasadnione i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu

31 grudnia 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.887 j.t.) , zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. którzy spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet;
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa – według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ww. ustawa jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), które w § 4 wskazuje, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A (stanowiącym załącznik do rozporządzenia) nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ponadto, zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z kolei okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 rozporządzenia).

Wskazać należy, że przy ustalaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach na podstawie rozporządzenia, nie można kierować się względami nazewnictwa danego stanowiska pracy. Należy ustalić, jakie prace ubezpieczony rzeczywiście wykonywał, bowiem ta okoliczność, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek dla przyznania dochodzonego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie II UK 337/03).

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00). Świadectwo pracy w warunkach szczególnych jest jednak dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i nie stanowi dowodu tego co zostało w nim odnotowane. Taki walor mają wyłącznie dokumenty urzędowe, do których w myśl stosowanego a contrario art. 244 § 1 k.p.c. nie zalicza się świadectwa pracy, skoro nie zostało sporządzone przez organy władzy publicznej ani inne organy państwowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013r., III AUa 783/13, Lex nr 1409118). Dodatkowo należy podkreślić, że w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym, dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być więc udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że S. W. ukończył wymagany wiek 60 lat w dniu 8 czerwca 1956, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, jak również udowodnił wymagany ogólny staż pracy 25 lat, według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r.

Przedmiotem sporu pozostawało natomiast ustalenie, czy odwołujący posiada na dzień 1 stycznia 1999 r. 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie zaliczył bowiem do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Wskazać należy, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał okres zatrudnienia od 21 października 1977 r. do 30 czerwca 1980 r. w Przedsiębiorstwie (...) S.A. jako okres wykonywania prac w szczególnych warunkach w łącznej liczbie 2 lat, 8 miesięcy i 11 dni.

Oceniając również spełnienie spornej przesłanki zatrudnienia Sąd Okręgowy zważył, że organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych wyłącznie okresu jego zatrudnienia w ww. Przedsiębiorstwie. Ubezpieczony domagał się uwzględnienia powyższego okresu zatrudnienia w ww. zakładzie pracy, jednak organ rentowy uznał, że ubezpieczony nie udokumentował tego faktu, gdyż oświadczenie złożone przez

odwołującego, nie jest wymienione jako środki dowodowe wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odnosząc się do stanowiska organu rentowego wskazać należy, że powoływana przez organ rentowy okoliczność nie niweczy prawa ubezpieczonego do wnioskowanego świadczenia. Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia

2 lutego 1996 r., II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Jednocześnie, z uwagi na fakt, iż świadectwo pracy nie jest w postępowaniu sądowym jedynym dopuszczalnym dowodem mogącym potwierdzić pracę w warunkach szczególnych, Sąd przeprowadził inne dostępne dowody, aby ustalić, czy faktycznie w ww. zakładzie pracy ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych. Na okoliczność rodzaju czynności realizowanych przez ubezpieczonego złożył zeznania on sam, a także świadkowie F. C., M. S. i K. Z..

Sąd Okręgowy dopuścił ponadto dowód z oryginału akt osobowych odwołującego ze spornego okresu zatrudnienia i na tej podstawie poczynił ustalenia faktyczne. Przesłuchani w sprawie świadkowie, którzy byli współpracownikami odwołującego, potwierdzili jego pracę w charakterze operatora żurawia wieżowego, wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Świadkowie przez cały ww. okres zatrudnienia pracowali wraz z odwołującym w tym samym zakładzie pracy i potwierdzili to co wskazują dokumenty. Wynika z nich również, że S. W. w okresie od 1 marca 1990 r. do 1 lutego 1993 r. pełnił dodatkową funkcję brygadzysty z uwagi na wyjazd brygadzysty C. na kontrakt, jednak nadal wykonywał obowiązki operatora żurawia wieżowego w pełnym wymiarze czasu pracy, a po skończonym czasie pracy jedynie podpisywał dokumenty znajdujące się u kierownika zakładu. W związku z tym nie może budzić wątpliwości, że mimo pełnienia funkcji brygadzysty odwołujący się pracował tak jak inni świadkowie w pełnym wymiarze i stale jako operator żurawia wieżowego. Ze stanowiska brygadzysty został odwołany z dniem 1 lutego 1993 r. co wynika z akt osobowych na karcie 52. Zaliczeniu przez Sąd podlegał zatem okres zatrudnienia odwołującego w w/wym. zakładzie pracy od dnia 3 lipca 1980 r. do dnia 30 kwietnia 1994 r. kiedy to powierzono S. W. obowiązki operatora żurawia wieżowego i które to czynności na ww. stanowisku pracy realizował on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Dodatkowe określenie stanowiska pracy „hakowy” nie zmienia oceny, że była to również praca operatora żurawia, który miał liny i haki na końcu tych lin, o czym zeznawała świadek S..

Konkludując, przeprowadzona przez Sąd analiza zgromadzonych w sprawie dowodów prowadzi do wniosku, że ubezpieczony będąc zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w okresie od dnia 3 lipca 1980 r. do dnia 30 kwietnia 1994 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace operatora żurawia wieżowego, a praca ta została wymieniona w Wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, w Dziale V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, pod poz. 3 „Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych”. W przypadku ubezpieczonego taki rodzaj pracy, realizowanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy potwierdzili świadkowie, jak również wynika to z dokumentów zgromadzonych w sprawie, w tym zwłaszcza akt osobowych nadesłanych przez Archiwum Państwowe Ekspozytura w N.. W związku z tym Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 1 lipca 2016 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał

odwołującemu S. W. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od dnia 8 czerwca 2016 r., tj. od osiągnięcia przez niego wieku emerytalnego, wynoszącego 60 lat, o czym orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

Na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 963 ze zm.) w zw. z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd Okręgowy uznał, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia, albowiem niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa do wcześniejszej emerytury przez ubezpieczonego zostały ustalone dopiero w postępowaniu przed Sądem, a sama odmowa przyznania świadczenia nie była również wynikiem błędu w wykładni lub zastosowaniu prawa materialnego przez organ rentowy.

Opóźnienie w wypłacie świadczenia było następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. Wskazać bowiem należy, że pomimo podjęcia przez organ rentowy- w ramach posiadanych kompetencji i nałożonych obowiązków - wszystkich niezbędnych czynności, organ ten nie dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na dokonanie ustaleń faktycznych umożliwiających wydanie decyzji zgodnej z treścią wniosku ubezpieczonej. Organ rentowy wydał zatem zaskarżoną decyzję w oparciu o przeprowadzoną formalną weryfikację złożonych przez odwołującego dokumentów zatrudnienia. Organ rentowy nie miał przy tym możliwości przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego (z zeznań świadków, dokonania oceny wiarygodności zgromadzonych dowodów), było to możliwe dopiero przed Sądem. Wobec powyższego Sąd Okręgowy w punkcie 2 wyroku ustalił na podstawie wyżej wymienionych przepisów, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd Okręgowy orzekł w pkt. 3 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1804, zasądając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na rzecz ubezpieczonego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.